

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

*Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν, μὴ συνο-
δεύομεναι ὑπὸ τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς, εἰσὶν
ἀπαράδεκτοι.*

ΙΕΡΟΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΩΣ

Βροχος Ἕλληνας πολιτικός λέγεται ὅτι κατενόησε τὴν ἀγιότητα τῆς ὑποσχέσεως ἐκ περιέργου μαθημά-
τος τὸ ὅποιον ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ παῖς ὢν.
Ἐυρισκόμενος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ διὰ τὰς ἐορτάς, καὶ
περιδιαβάζων μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐν τῷ κήπῳ, οὗ-
τος ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τοῖχον ὃν ἐσκόπευε νὰ κρημνήσῃ.
«ὦ, λέγει ὁ παῖς, πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τοῖχον κα-
ταρριπτόμενον.» «Ναί τέκνον μου θὰ ἴδῃς», εἶπεν ὁ
πατήρ. Τὸ πρᾶγμα ὅμως διέφυγε τῆς μνήμης του, καὶ
κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ παιδὸς πολλῶν διορθώσεων
γενομένων, ἐρρίφη καὶ ὁ τοίχος καὶ νέος ἐκτίσθη εἰς
τὴν θέσιν του. Ὄταν ὁ παῖς ἐπανῆλθεν οἴκαδε καὶ τὸν
εἶδε, εἶπεν: «Πάτερ, μοὶ ὑποσχέθης νὰ ἴδω τὸν τοῖχον
ἐκεῖνον καταδαφιζόμενον.» Ἀμέσως ὁ πατήρ ἐνεθυμή-
θη τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ πολὺ ἐλυπήθη σκεφθεὶς ὅτι
ἐφάνη ἀφροντίς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του. «Τέκνον μου,
εἶπεν, ἔχεις δίκαιον. Ὑποσχέθη, καὶ ὤφειλον νὰ μὴ
λησμονήσω. Εἶναι τώρα λίαν ἀργὰ ἵνα πράξω ἀκρι-
βῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπον ὅτι θὰ πράξω, ἀλλὰ ἤθε-
λες νὰ ἴδῃς τοῖχον κρημνιζόμενον καὶ θὰ τὸν ἴδῃς.»
Διέταξε τότε τοὺς κτίστας νὰ καταρρίψωσι καὶ οἰκο-
δομήσωσι τὸν νέον τοῖχον, ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν ἐγ-
γύτερον ἢ ὑπόσχεσίς του ἐκπληρωθῇ. «Ἐδαπάνησα εἴ-
κοσι λίρας», εἶπεν εἰς φίλον του σκάπτοντά αὐτόν,
ἀλλὰ, προσέθηκε, καὶ ἂν ἑκάτῳ ἤθελα δαπανῆσαι θὰ
τὸ θθεώρουν εὐθηνὸν μέσον ἵνα ἐντυπώσω ἐπὶ τῆς δια-
νοίας τοῦ παιδὸς μου ἐφόσον ζῇ τὴν σημαντικότητα
τὴν ὅποιαν ἄνθρωπος ἐντιμὸς ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ εἰς
τὴν ὑπόσχεσίν του.

**Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΙΣΙΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ**

*Διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν μαθημάτων τῆς
φυσικῆς ιστορίας.*

(ὑπὸ Ε. Α. ΚΕΧΑΓΙΑ.)

(Συνέχεια, καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΣΤΕΛΕΧΟΣ φυτοῦ τινος, κομίζοντος ὀλίγα τινὰ ἀπλά
φύλλα καὶ ἄνθη· οἶον ὁ κρήνος, καθιστᾷ ἀντιληπτὴν
τὴν αἰτίαν τῆς συγκλίσεως τῶν διαφορῶν μερῶν, ὡς
ἐκ τοῦ βάρους αὐτῶν· πρὸς δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀ-
πτικού φαινομένου, καθ' ἣν τὰ ὀπισθεν κείμενα φύλλα,
ἔνεκα τῆς ἐπιπροσθήσεως τῶν ἐμπροσθίων καθίσταν-
ται ἀόρατα. Εἶνε δὲ διδακτικώτατον καὶ ἐπαγωγό-
τατον ὁ πατήρ ν' ἄγῃ τὸν χειμῶνα τὸν παῖδα εἰς τὴν
φύσιν, ἵνα τὰ κατὰ τὸ θέρος παρατηρηθέντα φυλλο-
φοροῦντα δένδρα ἤδη γομνὰ ἐκ τῆς πλοκῆς τῶν κλά-
δων αἰ. διακρίνη, κατ' οἶκον ἰχθυογραφῶν αὐτῶν τὸν
σκελετόν. Ἐάν ὅμως ὁ πατήρ δὲν κέκτηται τὴν ἱκα-
νότητα νὰ καθοδηγῇ τὸν παῖδα εἰς τὴν ἰχθυογραφίαν
τῶν χαρακτηριστικῶν μερῶν τοῦ σκελετοῦ καὶ τοῦ
φυλλώματος τῶν διαφορῶν δένδρων, τούλάχιστον ἂς
παρορμᾷ τὸν παῖδα τῶν σχημάτων τούτων διὰ τῆς ἀ-
μέσου αἰσθήσεως ἀκριβῶς ν' ἀντιληφθῇ. Διότι ἡ ἀκρι-
βὴς ἀντίληψις εἶνε ὁ κύριος μοχλὸς κατὰ τὰς καλλι-
τεχνικὰς μελέτας, ἂς οἱ φίλοι τοῦ καλοῦ ποιοῦνται.

Ἡ δὲ ἀντίληψις τοῦ τοπίου μεταβαίνει εἰς παρά-
στασιν, οἶον εἰκῶν, ἐν τῷ παιδικῷ νῶ, ὡς καὶ ἐν τῷ
νῶ τοῦ πρὸς πολιτισμὸν ὀργάνωτος λαοῦ, ὀφέ. Πλείστοι
δὲ παῖδες ὡς καὶ τῶν ἀνηλίκων οὐκ ὀλίγοι ἐφιστῶσι
μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν προσοχὴν αὐτῶν, παρατηροῦν-
τες τοπιογραφικὴν τινα εἰκόνα, μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθρώ-
πων ἢ ζώων καὶ οἰκιῶν, οὓς ὁ καλλιτέχνης ἔθεσεν ἐκεῖ
πρὸς διακόσμησιν καὶ ἐνοποιήσιν τῶν μερῶν τῆς εἰ-
κόνας αὐτοῦ. Ὅθεν, ἂν οἱ περιπάτοι τελώνται, ὡς ἀ-
νωτέρω περιέγραψα, ὁ παῖς τοσοῦτον μορφοῦται, ὥστε
καὶ ἐάν δὲν ἀποβῇ ζωγράφος, ἐν τῇ περιχώρῳ ὁμοῦ

τῆς πατρίδος αὐτοῦ, χωρὶς νὰ μεταβαίῃ πάντοτε ἐπὶ τῶν λεγομένων *ὠραίων σημείων*, πανταχοῦ ἀντλεῖ θείαν καὶ ἀγίαν ἡδονήν· καὶ ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς μεμονωμένοις ἀτραποῖς μόνος θάινων, ἀπολαύει ἡρέμου χαρᾶς, ἧς ὁ μέγας τῶν ἀνθρώπων σωρὸς ἀτυχῶς στερεῖται. Πλὴν ὅμως τῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν δένδρων, ὧν φυσικῶ τῷ λόγῳ τὸ χρῶμα τοῦ κορυμῶν καὶ τοῦ φυλλώματος αὐτῶν ἀνάγκη νὰ μὴ παροράται, δέον καὶ τὸ σχῆμα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους νὰ παρατηρηθῆται. Τὸ πρὸς τὸν ὀρίζοντα ὁμαλῶς ἀνυψούμενον ἔδαφος, ἢ σκιερὰ χαράδρα μετὰ τῶν φοβερῶν αὐτῆς κλιτύων, ἢ κοιλάς μετὰ τῶν ὄρειων παραπετασμάτων, ὁ ὑπὸ βρύων καὶ λειχηνῶν κοσμούμενος βράχος, αἱ ὄφρυδες γραμμαὶ τῶν βράχων εἰσὶ σχήματα, ὧν, ἐὰν ἢ ἰχνογράφῃς τυχὸν παραμελῆται, ἢ ἀκριβῆς ὅμως παρατήρησις καὶ εἰδικὴ τις ἐπ' αὐτῶν ἐρμηνεῖα δέον νὰ τελεῖται.

Τὸν δὲ θεμελιώδη προοπτικὸν κανόνα καθιστᾷ ἀντιληπτὸν, ὅτι μεμακρυσμένα ἀντικείμενα φαίνονται τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ παρατηρητοῦ μικρότερα ἢ τὰ ἰσομεγέθη πλησίον, ἐν μὲν τῷ δωματίῳ ἢ τράπεζα, ἧς οἱ ὀπίσθιοι πόδες φαίνονται βραχυτέροι τῶν ἐμπροσθίων· ἐν δὲ τῇ φύσει ἢ δενδροστοιχίᾳ, καθ' ἣν τὰ δένδρα φαίνονται ἐπὶ τέλος οἷον ἐνούμενα καὶ πολὺ κατὰ τὸ μέγεθος μικρότερα τῶν πλησίον τοῦ παρατηρητοῦ κειμένων. Λαμβάνων δὲ ὁ πατὴρ ἀνά χειρὰς του τοπογραφικὴν τινα εἰκόνα, καθοδηγεῖ τὸν παῖδα νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι κατὰ τινα ἀνάλογον πρὸς τὸν ἐν λόγῳ νόμον ἐπισυμβαίνει ὀπτική ἀπάτη, καθ' ἣν τὸ ὀπίσθεν ἐτέρου τινὸς ἀντικειμένου κείμενον φαίνεται οἷον βαθύτερον. Μετὰ δὲ ταῦτα διεγείρει ὁ πατὴρ τὴν προσοχὴν τοῦ παιδὸς ἐπὶ τῶν σκιῶν, ἃς τὰ σκεῦη καὶ ἐπιπλα τοῦ δωματίου· αἱ οἰκίαι, τὰ δένδρα, τὰ ὄρη καὶ τὰ νῆφα ἐπιρρίπτουσι, παρορμῶν αὐτὸν πρὸς ἰχνογράφῃσιν ἀπλῶν σωμάτων σκιαγραφικῶς· εἶτα δὲ εἰς παράστασιν σωμάτων μετὰ χρωμάτων. Τὰς διαφορὰς δὲ ἀποχρώσεις λαμβάνει ἐκ τῆς φύσεως οἷον δένδρων, ἀνθέων κ. δέον ὅμως ὁ παῖς καὶ τῆς ἀερίου προοπτικῆς νὰ ἔχη ἔννοιάν τινα, ἣν πορίζεται ἐκ παρατηρήσεων τοῦ αὐτοῦ χρώματος κατὰ διαφορὰς ἀποστάσεις· οἷον τὸ χρῶμα τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης ὑπὸ εὐδίου καὶ ὑπὸ νεφελώδη οὐρανόν· τὸ κυανοῦν ἢ φαῖον χρῶμα μακρὰν κειμένων δασῶν ὑπὸ αἴθριον ἢ ὀμιχλώδη ὀρίζοντα.

Ἀφοῦ δὲ ὁ παῖς τῆς θεᾶς τῆς μαγευτικῆς πανσελήνου ἀπολαύσῃ, ὁ πατὴρ πρὸς ἀντίθεσιν ἐν σκοτεινῷ δωματίῳ φλέγων οἰνόπνευμα, περιέχον διάλυσιν μαγευτικοῦ ἀλατος, παρασκευάζει οὕτω ταρταρώδη φωτισμόν.

Ὁ ζωηρὸς παῖς οὐδέμιᾳ δέχεται παρορμήσεως ὡς πρὸς τὸν χρωματισμὸν λιθογραφημένων μικρῶν τοπιῶν, ἵνα οὕτω χρησιμοποιοῖ τὰς προσκτηθείσας γνώσεις αὐτοῦ ἐκ τοῦ κόσμου τῶν χρωμάτων. Ἐὰν δὲ ὁ πατὴρ δυνήται καλὴν τινα νὰ ποιεῖσθαι τοπογραφικὴν εἰκόνα, δέον τῷ οὕτω παρασκευασμένῳ παιδί παιδρὰν νὰ παρασχηθῆ διδασκαλίᾳ ὥραν. Μετρίως ὅμως ἢ κακῶς εἰκόνας προτιμᾷ τῆς ἑγγύως φύσεως.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι εὐάριθμοι εἰσὶν οἱ γονεῖς, οἵτινες κέκτηνται τὴν ἰκανότητα τὰ τέκνα των νὰ διδάξωσι τοπογραφικὰς εἰκόνας ἐκ τῆς φύσεως ν' ἀντιγράφωσι, χρωματίζοντες αὐτάς, ἢ δὲ μηχανικῆ ἀπομίμησις τῶν λιθογραφημένων τοπιῶν ἴσως μᾶλλον βλέπει, ὡς οὐδεμίαν ἀφορμὴν εἰς εὐχερεῖς τινας ῥωπογραφίας παρέχουσα. Πάντες ὅμως οἱ γονεῖς δύνανται νὰ ὀδηγῶσι τοὺς παῖδας αὐτῶν τὴν ὠραίαν φύσιν διὰ τῆς κηπουρικῆς ν' ἀπομιμῶνται. Ἀφοῦ δὲ κατορθώσῃ ὁ παῖς πάσας τὰς τεχνικὰς ἐργασίας ἐκ φυσικῶν ἀντικειμένων νὰ ἐπιτηδεύηται· οἷον νὰ κατασκευάζῃ ἀλυσσον ἐξ ἀνθέων, νὰ συνθέτῃ στέφανον κ. ὡς λυσιτελεῖ μέσον μορφωτικὸν τοῦ πνεύματος τοῦ καλοῦ διὰ τὸν παῖδα συνιστᾷται ὁ καταρτισμὸς μικροῦ τινος τεχνικοῦ κηπουρίου. Αὕτη δὲ ἡ ἐνασχόλησις εἶνε τῷ παιδί λίαν τερπνὴ, διότι πάντες σχεδὸν οἱ φυσικοὶ παῖδες ἀσμένως ἐνασχολοῦνται εἰς αὐτήν. Νεώτεροι δὲ παῖδες λυσιτελεστάτον εἶνε νὰ πλάττωσιν ἐξ ἄμμου ὄρη καὶ κοιλάδας, κοσμοῦντες ταῦτα μετὰ κλάδων καὶ ζωοποιούντες αὐτὰ διὰ φυλλώματος κ. Προσβύτεροι δὲ παῖδες καταρτίζουσιν ἐν τῷ κήπῳ τῆς οἰκίας κηπάριον, ἐν ᾧ πᾶν μεγαλοπρεπὲς τῆς περιχώρου μεταφυτεύουσιν. Ὀριμώτεροι δὲ κόρην κατασκευάζουσιν ἐπὶ τοῦ δίσκου τῆς ἀνθοφόρου τραπέζης τῆς αἰθούσης χειμερινόν τι κηπάριον ἐκ βρύων, λειχηνῶν, ἐφ' ὧν ἐπιθέτουσι ψυχὰς καὶ ἕτερα παρόμοια ζῶα. Τοιαῦτα δὲ παιγνιώδη κηπουρικὰ ἀπομιμήματα τῆς ὠραίας φύσεως ὑπὸ φιλοκάλων γονέων ἐπιβλεπόμενα καὶ ἐντυγχόμενα συντελοῦσιν ἀσυγκρίτως πλέον πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ αἰσθήματος τοῦ καλοῦ ἢ ἡ συχνή, ἀλλ' ἀσκοπος ἀπομίμησις ψυχρῶν καὶ ἀφιλοκάλων τοπογραφικῶν ὑποδειγμάτων.

Ἐπαγωγότατον καὶ διδασκικώτατον ἔβλεπεν ἀποδοθῆναι τοῖς παισίν, ἐὰν οἱ γονεῖς δι' ἐμβριθῶν παρατηρήσεων ἐπὶ καλῶν τοπογραφικῶν εἰκόνων κατεδείκνυσαν αὐτοῖς, ὅτι τὸ καλλιτέχνημα δὲν εἶνε δουλικὴ τις τῆς φύσεως ἀπομίμησις (πλάνη, εἰς ἣν οἱ ἀπαιδευτοὶ περιπίπτουσιν). Ἴσως ἡδύνατο μετὰ τινος ἐπιτυχίας νὰ κατορθωθῆ τούτο, ἐὰν ἡ μήτηρ, ἀναλύουσα τῷ παιδί νεώτερον τινα ποιητὴν, ἐπειρᾷτο νὰ καταστήσῃ αὐτῷ ἀντιληπτὸν, πῶς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ καλλιτέχνου ἐσωπριζέται ἡ φύσις καὶ οὕτω αὕτη μεταβάλλεται εἰς ἄν ἔμψυχον. Θερμῶς δὲ συνιστᾷ τοῖς γονεῦσι νὰ ἀπαγορεύωσιν αὐστηρῶς τὰ τέκνα αὐτῶν τὴν ἀνάγνωσιν μωρῶν καὶ παιδαριωδῶν ποιημάτων, δαίμονας ἢ μελανόπιδας νύμφας ἐξυμνούντων, ἀτινα εἰς κενὰς αἰσθηματολογίας καὶ βεμβασμούς παρέχουσιν ἀφορμὴν. Πλὴν δὲ τούτου καθιστῶσιν αὐτοὺς δυστρόπους, νοσοδῶς εὐερεθίστους, ἀπομακρύνοντα αὐτοὺς τῆς πραγματικότητος, ῥίπτουσιν εἰς τὸν ῥωμαντισμόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ὑγιᾶς ἔχων τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν παῖς δὲν ἀρέσκειται εἰς τούτο, ἀντλῶν θείαν ἡδονὴν ἐν τῇ θεᾷ ἀφελούς, δροσερᾶς καὶ χαριέσσης φύσεως. Τοιαῦτα δὲ φυσικὰ ποιήματα ἐκκληροδότησεν ἡμᾶς ὁ ἀείμνηστος καὶ μέγας τῆς νεότητος εὐεργέτης ποιητῆς κ. Τανταλίδης, ὧν τὴν εἰσαγωγὴν γενικῶς ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς δημοτι-

κοῖς σχολείοις εὐχεται ἡ καρδία παντὸς ἀληθοῦς Ἑλληνοῦ, ἐφ' ᾧ δέον καὶ θανόντι αὐτῷ ν' ἀποδοθῆ ὁ στέφανος τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης.

Ὅθεν δύνανται ἡ ἔρευνα ἢ σκόπησις τῆς φύσεως νὰ αἰσθηθῆ τοῦ καλοῦ παρὰ τῷ ἀπρόληπτῳ παιδί νὰ μορφώσῃ. Ἡ δὲ μελέτη αὕτη τῆς φύσεως δὲν εἶνε φόβος νὰ μεταβάλλῃ τοὺς παῖδας εἰς φυσιοδίφας, οὔτε ζωγράφους ἢ ποιητὰς· ἀλλ' ἐξαιρούσα τὸ ὑγιὲς καὶ ὀλιγον πνεῦμα αὐτῶν, παρορμᾷ αὐτοὺς, ἐφόσον τὸ κάλλος ἐν τῷ πραγματικῷ διατρανοῦται κόσμῳ, ἐκ καρδίας νὰ λατρεύωσιν αὐτὸ, τὸ τέλειον καὶ ἐν τῷ ἀφανεῖ ἐξίχνιζοντες. Τὴν δὲ νοσοδὴν τρυφήν τοῦ ἰδανισμοῦ ἀποκρούουσα, εἰς εὐχαρίν τινα καὶ δροσερὰν ἀγει πραγματικότητα. Τοιοῦτον δὲ ἀφελὲς καὶ εὐχαρὶ αἰσθημα, ὅπερ ὀφθαίτερον τὸν περίπατον τοῦ ἐνήλικος ἐπαγωγὸν καὶ τερπνὸν καθιστᾷ, δὲν εἶνε ἄρα γε πολῦτιμον δῶρημα;

Ὀλίγα λέξεις περὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἠθικῆς τοῦ παιδὸς μορφώσεως τῶν μαθημάτων τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

Ἦθελεν ὄντως εἶσθαι ἡ κακίστη σύστασις τῶν μαθημάτων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἐὰν τις ὡς σκοπὸν αὐτῶν ἔθετο, τὸ ὅτι δι' ἐμβριθῶν ἐνασχολήσεων ἐκ τῆς βραστώσεως καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πλάνης τὸν ἄνθρωπον ἀπομακρύνουσι· διότι ὁ τοιοῦτος σκοπὸς εἶνε ἀρνητικὸς. Μήπως τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ δὲν στοχάζονται καὶ αἱ ἐν τοῖς σωφρονιστηρίοις ἀσχολίαι;

Ὅτι ἡ ἔρευνα τῆς φύσεως διεγείρει ἐν ἡμῖν τὴν συνειδήσιν ὑπάρξεως ἀνατέρου τινὸς ὄντος, ὅπερ τὰ ἐν ἰδιοτελείᾳ ζῶντα καὶ μετ' ἀλλήλων διαμαχόμενα ἠθικῶς κατώτερα ὄντα, ὡς μονὰς ὑπεράνω τῆς πολλαπλότητος ἰστάμενον διακυβερνᾷ, οὐδεμιᾶς δέχεται ἀναπτύξεως, διότι πάντες οἱ ἄνθρωποι ὁμοφρονοῦσι περὶ τούτου.

Ὅτι ὅμως ἡ ἀπρόληπτος ἔρευνα τῆς φύσεως ὑπενηθμιζουσα τὸν ἄνθρωπον τὰ ἠθικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, διεγείρει ἐν αὐτῷ τὴν πρὸς τελειοποιήσιν ὄρεξιν, «οὐδέποτε ἠσθάνθη», λέγει ὁ συγγραφεὺς, «συγκινητικώτερον ἢ ὅτε μετὰ τοῦ τριετοῦς αἰῶμου περιπατῶν, ἤκουσα τὸν παῖδα νὰ λέγῃ σιωπηλῶς καὶ μετὰ κατανύξεως, ἀτενίζων πίτυν τινα.» «Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ γίνω φρόνιμος».

ΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Τὸ ὠρολόγιον τὸ ὅποιον ἐν τῇ ἐνεστώσῃ ἐποχῇ θεωρεῖται ἀναπόφευκτον ἐν τε τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐν τῷ βυλακίῳ, λίαν προσφάτως ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, ἐφευρέθη.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐσυνείθιζον νὰ μετῶσι τὴν πρόθεον τοῦ χρόνου διὰ τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, καὶ διὰ τῆς σκιάς τοῦ ἡλίου ἐπὶ δίσκου, ἐφ' ᾧ ἦσαν γεγραμμένα σημεῖα δεικνύοντα τὸ μήκος τοῦ χρόνου. Ὁ δίσκος οὗτος εἶναι καὶ σήμερον ἐν χρήσει, καὶ ὁ ἥλιος;

ἐν τῷ ἀληθεῖ αὐτοῦ μεσημβρινῷ, εὐρηται ἐν τῷ συστήματι τούτῳ ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ. Οἱ Ἴνδοι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐπροσδιώριζον τὸν χρόνον αὐτῶν καὶ τὴν ἡλικίαν, ἢ ἄλλο τι γεγονός, διὰ τοσοῦτων σεληνῶν, τοσοῦτων χειμῶνων, καὶ φύλλων πιπτόντων ἀπὸ τῶν δένδρων, ὀλιγώτερος χρόνος ἦτο τοσοῦτοι ἡλιοὶ ἢ ἡμέραι ἐν τισὶ σελήναις. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου τῆς μετρήσεως τοῦ χρόνου, γηραιὸς Ἴνδος ἠδύνατο νὰ εἴπῃ πόσας ἡμέρας, μῆνας καὶ ἔτη ἔζησεν.

Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἡλίου, οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ἐργαλεῖον τι καλούμενον κλεψύδραν, ἀγγεῖον περιέχον ὕδωρ φεύγον βραδέως διὰ μικρᾶς ὀπῆς ἐν ἴσαις ποσότησιν ἐν ἴσοις χρόνοις. Ἐπιπλέον σῶμα ἐν ἀγγεῖῳ ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ ἐτίθετο ἐδείκνυε τὸν χρόνον διὰ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ εἰς τινας ἀριθμοὺς ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἀγγείου. Οἱ Ῥωμαῖοι εἰσῆγαγον τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Πομπηίου, ἐξ Ἑλλάδος, ἐβδομήκοντα ἔτη πρὸ Χριστοῦ, τὸ μετεχειρίζοντο δὲ πρὸς καταμέτρησιν τοῦ μήκους τῶν λόγων ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Γερουσίᾳ.

Ἡ χρῆσις τῆς εἰς προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου ἄμμου ἦτον ἀρχαία ἐφεύρεσις, ἧς ἐγένετο χρῆσις ἐν Αἰγύπτῳ πρὸ Χριστοῦ. Τὸ εὐθυρὸν καὶ κατάλληλον ἐργαλεῖον τοῦτο, μέχρι τῆς ἐνεστώσης ἐποχῆς κατήλθε, καὶ γίνεσθαι χρῆσις αὐτοῦ πρὸς τινας σκοποὺς ἀπαιτοῦντας τὴν συχρὴν καταμέτρησιν βραχέως χρόνου ὡς π. χ. 3 λεπτῶν τῆς ὥρας πρὸς βράσιον ὠν.

Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ μεγάλου μαθηματικοῦ Ἀρχιμήδους, 250 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, οἱ τροχοὶ ἐτίθεντο εἰς κίνησιν δι' ἐλατηρίων καὶ βαρῶν ὅπως μεταδιδῶσιν ἴσην κίνησιν ἐν ἴσοις χρόνοις. Ἐκ τῆς κινήσεως ταύτης δυνάμεως πρῶτον προήλθε τὸ ὠρολόγιον τοῦ τοῖχου τοῦ ὁποῦ ἐγένετο χρῆσις ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ὁποῦ ὠφείλετο τοῖς Σαρακηνοῖς.

Ὁρολόγιον κτυποῦν τὰς ὥρας ἦτο γνωστὸν ἀπὸ τοῦ 1321. Ἐκ τῶν μεγάλων δημοσίων ὠρολογίων προήλθον τὰ μικρὰ οἰκογενειακὰ ὠρολόγια παντὸς εἶδους καὶ μεγέθους. Ὁρολόγια τοῖχου διαφόρου κινήσεως κατασκευάζοντο ἐξίσου ἐπιτηδείως καὶ περιπλόκως ὡς ἐν τῷ ἐνεστώτῳ χρόνῳ.

Ἀναφέρεται ὅτι ὠρολόγια θηλακίου ἐγένοντο ἐν Νουρεμβέργῃ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1477, ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει καὶ βεβαιότης. Ἰππῆρχεν ἐν ὠρολόγιον ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Sir Ashton Liver φέρον χρονολογίαν 1541. Ἐρρίκος Η' ὅστις ἀπέθανε τῷ 1547, εἶχεν ἐν ὠρολόγιον. Ἡ Φριξ ἐφευρέθη εἰς τὸ ὠρολόγιον πρὸς κανονισμὸν τοῦ χρόνου ὑπὸ τοῦ Δρος Hook τῷ 1658. Ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων σταθεραὶ βελτιώσεις ἐγένοντο ἕως τοῦ ὠρολογίου ἀκριβῶς δεικνύει τὴν ὥραν.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη πάσαι αἱ βελτιώσεις ἐγένοντο ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, νῦν δὲ τὸ πλεῖστον τῆς ἐργασίας γίνεται διὰ μηχανισμοῦ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ο Β', ο βασιλεύς της Ισπανίας ενυμφεύθη την άρτίως άποθανούσαν βασίλισσαν τον άπελθόντα φεβρουάριον. Ο βασιλεύς εν ηλικία είκοσι ενός έτων, είναι υιός της Ισαβέλλας Β' της εξωστεισης της Ισπανίας, σύζυγος της οποίας ην ο δόν Φραγκίσκος de Bourbon τής αρχαίας ισπανικής βασιλικής οικογενείας, γυμφευθείς αυτήν τω 1846. Η άδελφή αυτής, η Ίνφάντα Λουίζα, ενυμφεύθη συγχρόνως τον Δούκα του Μονπανσιέ, νεώτερον υιόν του βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου, άναμφιδόλως προς τον σκοπόν εάν ο γάμος της βασίλισσης Ισαβέλλας άποδειχθή άπαις, να περιέλθη το στέμμα της Ισπανίας επί της κεφαλής του έγγόνου του.

Η προσδοκία δέν έπετελέσθη άκριβώς· αλλά μία έγγονή του άποθανόντος βασιλέως των Γάλλων, ως βλέπομεν, ήλθε να συμερισθή τον ισπανικόν θρόνον μετά του υιού της βασίλισσης Ισαβέλλας, αλλά και αυτή δέν άπήλασεν επί πολυ της δόξης ταύτης. Η νεαρά βασίλισσα Μαρία, η Mercedes, ως οι Ισπανοί την άπεκάλουν, άπέθανεν εν ηλικία είκοσι έτων.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ βασιλεύς της Ισπανίας

ΜΙΑ ΠΡΑ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

ΗΜΕΡΑΝ τινά νεφελώδη κατά τους πρώτους μήνας του χειμῶνος εκάθητο παρά την καίουσαν έστίαν γραιά τις ήτις έφαινετο μάλλον προβεθηκυία η δσω πράγματι ήτο. Λευκαί τρίχες εκάλυπτον την κεφαλήν της αί κακοπάθειαι είχαν ρυτιδώσει τὸ πρόσωπον αυτής, και οι όφθαλμοί της είχαν εξασθενήσει τοσούτω, ώστε, ότε έπρόκειτο να κάμη λεπτήν τινα εργασία, είχαν ανάγκην διόπτρων. Αί ημέραι αϊτινες είχαν προξενή-

σει εις αυτήν την θλίψιν είχαν ήδη παρελθει: πρό έτων, διά τουτο δέ και τὸ πρόσωπόν της εδεικνυε την γαλήνην εκείνην, ήτις παρατηρείται εις αρχαίους στρατιώτας πολλά εν τῷ βίω των υποστάντας και αρκετήν όσφραθέντας πυρίτιδα. Εν τῷ μεταξύ νεαρά τις και ευτραφής γυνή, εισελθούσα εις τὸ δωμάτιον, εϊπε. «Νομιζω καλόν να δώσω προς πλύσιμον και ταύτας τας δύο συνδόνας, αν και είναι καθαραι εισέτι, άλλ' όμως ως πλυθῶσι ζ αὔται μετά των λοιπῶν ένδυμάτων.

— Και διατί να πλυθῶσιν, άφ' ου δέν υπάρχει ανάγκη; απήντησε φιλοφρόνως η γραια.

— Αὔριον έχομεν πολυ μικράν πλύσιν, η δέ Σωσάννη δά τελειώσει ταύτην κατά τας δύο ώρας μετά μεσημβρίαν ζ εν τούτοις πρέπει να τῇ πληρώσω όλον τὸ ημερομίσθιον ως εαν ειργάζετο όλην την ημέραν.

— Και δά ήτο δυστύχημα τουτο, αγαπητή Μαρία; εϊπεν η γραια θεία. Φαντάσθητι εάν ήσο υποχρεωμένη ως η Σωσάννη να εργαζήσαι εξ ολοκλήρους ημέρας της εβδομάδος από πρωίας μέχρις έσπέρας εις την σκάφην να κερδήσης τον επιούσιον άρτον, μίαν δέ ημέραν ήθελες κατορθώσει να περατώσης την εργασίαν σου ενωρίτερα, πόσην χαράν ήθελες αισθανθῆ τότε! Ω πό-

σαι φροντίδες περιμένουν την πτωχήν ταύτην γυναίκα όταν επιστρέψη εις την οικίαν της. Θες πάλιν τας συνδόνας επί της κλίνης και κάθησε πλησίον μου· δά σοι διηγηθῶ τι υπέφερε πτωχή τις πλύντρια, διώτι έπεράτωσε τὸ έργον της τόσον άργά όσον συ θέλεις να τελειώση η πτωχή Σωσάννη.

Ουδέποτε νεόνυμφος υπήρξεν ευτυχესτέρα της Ίδας Ρ. Ο βίος αυτής έρρεε ευδαίμων διότι ο μνηστήρ της ήτο επίσης ώραιος όσον καλός ως και καλός όσον και ικανός εις τὸ έργον του. Ο γάμος έτελέσθη εν ευτυ-

χίαις, ως επίσης εν ευτυχίαις παρήλθον τὰ έπόμενα δέκα έτη. Οι ευτυχεις σύζυγοι εκάθητο εις ώραιάν τινά οικίαν καθωραϊζομένην από έτους εις έτος· άφρατος δέ ήτο η χαρά ότε παρά την κλίνην έτέθη λίκνον φέρον υιόν, όστις ήτο τὸ έντελές άπεικόνισμα του πατρός αυτού, και ο πολυτιμότερος θησαυρός των συζύγων.

Ευτυχία όμως και ύελος είναι δύο ευθραυστα πράγματα, ούτω μετά δεκαετη συνεχή ευδαιμονίαν επήλθον κατά των συζύγων σκληραι ημέραι. Κατά σειράν ολοκλήρον δυστυχιμάτων απώλεσαν τὰ πάντα, πλην της άμοιβαίας αυτών αγάπης, και του τέκνου των άτινα ζ μόνα έμεινον αυτοίς. Δέν απώλεσαν όμως και την γενναϊότητα άλλ' ανεχώρησαν εις μακρονήν χώραν να και εκεί πάλιν επιδιώξωσι τύχην, ήτις πράγματι μετά πολύν μόχθον και επίπονον εργασίαν εφαινετο υπομειδιώσα αυτοίς. Η κατάστασις των έβελτιώθη επαισθητῶς την δέ ταλαιπωρίαν των ήρξατο να διαδέχηται άνετος όποσούν και χαρίεις βίος, ότε νέος έχθρός επήλθεν υπό την μορφήν πολυχρονίου ασθενείας, ήτις έρρίψε τον σύζυγον επί της κλίνης κρατήσασα αυτόν εκεί ολοκλήρους μήνας. Σωματικαι και ήθικαι αλγηδόνες έβασάνιζον τον πάσχοντα, ταχέως δέ ειδον έαυτους έστερημένους τροφής και φαρμάκων. Η γυνή επάλαιεν όσον ήδύνατο, προσπαθούσα πάντοτε ν' άπολαμβάνη τι, ότε δέ ουδεις πόρος τῇ έμενε πλέον, ήρξασεν, εκείνη ήτις κατά την ημέραν του γάμου της έφόρει ένδύματα εκ μετάξης, να πλύνη, και με πληγωμένας χείρας μόλις να κερδίξη τον άρτον δι' έαυτήν, τον σύζυγον και τὸ τέκνον της. Επί ολοκλήρον δριμύνην χειμῶνα ήγειρετο ανά πάσαν πρωίαν, πριν έτι

φανῆ η ημέρα, και ανεζήτει εις τὸ σκοτός δια του ψύχους και της χιόνος, την προς τὰ ψυχρά πλυσταρεία των πελατών αυτής άγουσαν όδαν, τρέμουσα δέ εκ του ψύχους ήπλωνεν εν ύπαίθρῳ τὰ υγρά ένδύματα, πεπηγότα ήδη εις τους δακτύλους της. Αμα δέ η έσπέρα εφθανεν επέστρεψε κάθυγρος και τρέμουσα, φέρουσα και την μικράν άντιμισθίαν την όποιαν μετά τοσούτου κόπου εκέρδησεν, εις την οικίαν της, την όποιαν συνήθως εύρισκε σκοτεινήν και ψυχράν, διότι ο εκ της ασθενείας καταβεβλημένος σύζυγός της δέν ήδύνατο ν' ανάψη ουχι μόνον πυρ άλλ' ουδέ φῶς. Πολλάκις επέστρεφεν εις τον οίκόν της σχεδόν τροχάδην, διότι ο φόβος μήπως βραδυήν έτάχυνε τὰ βήματά της. Επί εξ όλας εβδομάδας μόνον ανά πάσαν Κυριακήν έβλεπε τον σύζυγον και τὸ τέκνον της την ημέραν, τας δέ λοιπας ημέρας εις τὸ άμυδρόν φῶς της λυχνίας.

ΜΑΡΙΑ βασίλισσα της Ισπανίας.

Σκοτεινήν τινά πρωίαν του χειμῶνος ήτοιμάσεν η δύσπνηος γυνή ως συνήθως τὸ πρόγευμα και έτακτοποίησε τὰ πάντα πρό της αναχωρήσεώς της. Οτε δέ έτοιμάζετο να αναχωρήση ήγειρεν ο σύζυγος την βεβαρυμένην κεφαλήν του, και εϊπε μετά σιγαλής φωνῆς.—Ίδα, μεγάλως δά με νύχαρι-

στεις εάν σήμεραν επέστρεφες οίκαδε πριν νυκτώσει. —Θά κάμω τὰ αδύνατα δυνα να έλθω, απήντησεν η γυνή μετά τρέμουσης φωνῆς, διότι προσοθάνθη άπεικταίον τι· ο σύζυγος αυτής εφαινετο λίαν εξησθενημένος και καταβεβλημένος. —Δισθάνεσαι σεαυτόν χειρότερα; ήρώτησεν αυτή. —Ουχι τουτο· πλην θέλω να ιδω μίαν φοράν άκάμη τὸ πρόσωπόν σου εν πλήρει ημέρα διότι δέν δύναμαι να περιμεινω μέχρι της Κυριακής. —Πόσον ευχαριστος ήθελε μείνη η Ίδα μέχρις αὔ-

ἀνατείλη ὁ χειμερινὸς ἥλιος· δὲν ἠδύνατο ὅμως· διότι θὰ ἐστερεῖτο τοῦ ἡμερομισθίου, διὸ ἐπρεπε νὰ πορευθῆ εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον τῆς. Μετὰ δακρῶν ὅθεν ἐγκατρίψθη τοὺς οἰκεῖους τῆς.

Ἀφικομένη εἰς τὸ πλυντήριον ἐνὸς τῶν πελατῶν τῆς, μετὰ χαρᾶς εἶδεν ὅτι τὰ πρὸς πλῆσιν ἐνδύματα δὲν ἦσαν πολλά. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ πόθος νὰ ἴδῃ τὸν ἀσθενῆ σύζυγον ἐδιπλασίασε τὰς δυνάμεις τῆς, εἰς τὴν μίαν δὲ ὥραν καὶ πέντε λεπτὰ μετὰ μεσημβρίαν ἠπλωσεν εἰς τὸ σχοινίον τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν πλυθέντων ἐνδυμάτων, καθαρώτερον τῆς χιόνης. Μόλις ἡ Ἰδα ἠτοιμάζετο νὰ χύσῃ τὸ ὕδωρ ἤλθεν ἡ οἰκοδέσποινα φέρουσα δύο σινδόνας καὶ λέγουσα· «Ἐπειδὴ εἴχετε τόσῃν μικρὰν πλῆσιν σήμερον δύνασθε νὰ πλύνητε καὶ αὐτὰς τὰς δύο σινδόνας.»

Βαθὺν στεναγμὸν ἐξέφερον τὰ χεῖλη τῆς πλυντρίας καὶ ἐπανήρχισε τὴν ἐργασίαν τῆς. Ἦτο τρεῖς ὧραι καὶ ἡμίσεια ὅτε ἠδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ οἰκαδὲ. Μία ὥρα πολὺ ἀργά!

Ὅτε ἡ Ἰδα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον εὗρε τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐτοιμοθάνατον, μόλις ἔχοντάς δυνάμεις ὅπως τραυλίση, τὰ ἐξῆς, εἰς τὴν ἀπαρηγόρητον σύζυγόν του. «Ἀχ! Ἰδα, δὲν ἠδύναμι νὰ πλέω νὰ περιμένω τὴν ἐπιστροφὴν σου.» Ταχέως δ' εἶτα ἐπεχύθη ὁ θάνατος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐπὶ μίαν ὥραν ἀνεπαύετο ἡ κεφαλὴ τοῦ θνήσκοντος ἐπὶ τοῦ στῆθους τῆς πιστῆς συζύγου του, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ἐβαρυνόταν, τέλος δὲ ὁ πάσχων εὗρε τὴν αἰωνίαν ἀνάπασιν.

— Μαρία, ἐξηκολούθει μετὰ δακρῶν ἡ γραῖα, ἔσο καλὴ μετὰ τῆς πλυντρίας σου· προσπάθησε ν' ἀνακουφίξῃ τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν, καὶ οὐχὶ νὰ τὴν ἐπιβαρύνῃ· σκέφθητι δὲ, ὅτι, οὐδεμία μήτηρ ἔχουσα τέκνα πορεύεται καθ' ἐκάστην νὰ πλύνῃ, ἐὰν ἡ πενία δὲν ἀναγκάζει αὐτὴν πρὸς τοῦτο. Καὶ ἡ Σωσάννη μὲς δὲν ἦτο πάντοτε πλύντρια· ἐδοκίμασε καλλιτέρας ἡμέρας· ἀλλ' ὑπέστη ἡδὴ καὶ πικρὰς δοκιμασίας.

Τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἦλθεν ἡ Σωσάννη ἥτις πράγματι ἐπεράτωσε τὴν πλῆσιν ἅμα παρῆλθεν ἡ μεσημβρία.

Ἡ Κυρία Μαρία εἰς εἶπε· Σωσάννη σήμερον ἐπεράτωσατε ταχέως τὴν πλῆσιν σας.

— Δόξα τῷ Θεῷ ὅπου ἐτελείωσα. Μετὰ τὸ τέλος τῆς πλύσεως βαρὺς λίθος ἀνεσηκώθη ἀπὸ τῆς καρδίας μου. Ἐφοβοῦμην μήπως ὤφειλον νὰ ἐργασθῶ μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἐν ᾧ ἡ παρουσία μου εἶναι τόσον ἀναγκαία εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Μήπως εἶνέ τις ἀσθενής; ἠρώτησεν ἡ γραῖα θεία.

Μετὰ δακρῶν ἀπῆντησεν ἡ πλύντρια.— Ἀχ σήμερον ἀφῆκα τὸ μικρότερόν μου τέκνον ἡμιθανές, δὲν πιστεύω δὲ νὰ ζῆ ἔτι αὔριον· διότι μοὶ εἶμαι γνωστὴ ἡ ἀσθενεία του· ἀφῆκα δὲ μόνον ἐννεαετῆς παιδίον τοῦ δυστυχοῦς τούτου τέκνου μου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας λαβοῦσα τὴν ἀντιμισθίαν τῆς ἐργασίας, χάριν τῆς ὁποίας τοσοῦτον ἐνοπίσεν,

ἔδραμε πρὸς τὴν ὀδυνερὰν κατοικίαν τῆς. Κατὰ βῆμα σχεδὸν τὴν παρηκολούθει ἡ γυνή, παρὰ τῇ ὁποίᾳ πρὸ ὀλίγου ἔπλυσε, συνοδουμένη ὑπὸ τῆς γραίας θείας τῆς, ἀμφοτέραι εἰσελθοῦσαι εὗρον τὴν Σωσάννην καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς τε καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς μεθύσου. Τὸ πνέον τὰ λοιθία τέκνον ἀνεγνώρισε τὴν μητέρα του. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἐξέπνευσε.

Ταχέως ἔλαβον τὸ λείψανον παρὰ τῆς δυστυχοῦς μητρός, περιετύλιξαν αὐτὸ ἐντὸς λευκοτάτου σαβάνου καὶ ἐφρόντισαν διὰ πάντα, οὕτως ὥστε ἡ μήτηρ νὰ δυνηθῆ ἀνέτως νὰ κλαύσῃ τὸ τέκνον αὐτῆς, ὅπως οἱ πτωχοὶ δὲν δύνανται πάντοτε νὰ πράττωσι.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν των ἡ νέα γυνὴ εἶπε πρὸς τὴν θείαν τῆς. Ὁ Θεὸς θὰ σοὶ ἀνταποδώσῃ τὸν μισθὸν τῆς ἀγαθοεργείας, ἢν πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν Σωσάννην ἐπραξες. Ἐὰν δὲν ἦσο σύ, θὰ ἦτο πλέον πολὺ ἀργά, ἐγὼ δὲ θὰ ἤμην ἡ αἰτία. Πρὸ πάντων θέλω χαράξαι, ἐν ὅσῳ ὑπάρχω, ἐν τῇ καρδίᾳ μου πᾶν ὅτι σήμερον μοὶ συνέβη. Πλὴν ἀγαπητὴ θεία ἡ διήγησις ἢν χθὲς μοὶ διηγήθης εἶναι ἀληθὴς καὶ πραγματικῆ;

— Μαρία, ἀπεκρίθη ἡ θεία, εἶναι ὄντως ἀληθὴς ἡ ἀλήθεια δὲ αὐτῆς, ἐλεύκανε τὰς τρίγας τῆς κεφαλῆς μου· τὰ δὲ πολλὰ δάκρυα ἅπερ ἔχουσα ἐξησθῆναι τὸς ὀφθαλμούς μου πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὸ τριακαστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Ὡστε μὴ θαυμάζεις ἐὰν συμπονῶ τὰς δυστυχεῖς πλυντρίας.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. ΚΗ'. — ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΥΜΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

ΜΕΓΑΛΗ ὑπάρχει ποικιλία ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῶν ἐντόμων· ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων εἶναι μεγίστη, καὶ ἐν πολλοῖς ἔχουσι φαεινὴν λαμπρότητα. Τινὰ τῶν ἐλαχίστων ἐντόμων, τὰ ὅποια πλείστοι οὐδέποτε παρατηροῦσιν, εἰσὶν ὡραιότατα διὰ τοῦ μικροσκοπίου παρατηρούμενα· περὶ αὐτῶν συμβαίνει τὸ αὐτὸ ὡς καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων ἀνθρώπων. Δὲν γινώσκωμεν πόση ὡραιότης ὑπάρχει περὶ ἡμᾶς ἐν τοῖς μικροῖς πράγμασι τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐπέπλασεν ἐὰν μὴ λάβωμεν τὸ μικροσκοπίον καὶ τὰ παρατηρήσωμεν.

Αἱ χρυσάλλιδες εἰσὶ τὰ ὡραιότερα τῶν ἐντόμων· σχεδὸν πᾶσα ποικιλία χρώματος φαίνεται ἐν αὐτοῖς, καὶ πόλλαις πολλὰ χρώματα φαίνονται ὁμοῦ, ὡραιότατα διευθετημένα. Δὲν δύνασθε νὰ λάβητε ἰδέαν τινα περὶ τῆς μεγάλης ποικιλίας τῆς καλλονῆς των ἐὰν μὴ ἴδῃτε αὐτὰ τεταγμένα ἐν συλλογῇ ἐντὸς μουσειοῦ.

Πολλάκις ἐθαυμάσατε τὸ κάλλος διαφόρων ὀστράκων. Ταῦτα εἰσὶ τὰ καλύμματα τῶν ζώων διαγόντων ἤμερον ἐν αὐτοῖς βίον. Λαμπρότατα εἰσὶ πολλάκις τὰ χρώματα τὰ ἐντὸς τῶν καλυμμάτων τούτων, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ ἐκτὸς· ἔτι δὲ καὶ ὅταν τὸ ἐκτὸς δὲν εἶναι διόλου καλὸν ὅπταν λάβωμεν τὸ ὀστράκον ἐκ τοῦ ὕδατος, πολλάκις εὐρίσκομεν ὅτι ἐὰν ἀποκαθάρωμεν τὸ

ἐξωτερικὸν ἐπίδημα δι' ὄξεως, ἢ διὰ τῆς τρίψεως, παρουσιάζει ἡμῖν ὡραία χρώματα· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀστράκον θλῶντες ἐν διαφόροις αὐτοῦ μέρσιν εὐρίσκομεν διάφορα στρώματα διαφόρων χρωμάτων.

Ἡ ὡραιότης τῶν καλυμμάτων τούτων εἶναι ἀχρηστος τοῖς ἐν αὐτοῖς οἰκοῦσι ζώοις· δὲν ἔχουσι ὀφθαλμούς ἵνα τὰ ἴδωσιν· πρὸς ποῖον λοιπὸν ἐγένοντο σκοπῶν; χάριν ἡμῶν. Ὁ δημιουργὸς ἀπλόκει ὡραία πράγματα ἔτι καὶ ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης δι' ἡμᾶς. Ἐὰν τὰ καλύμματα ἢ αἱ οἰκίαι, ὡς δυνάμεθα νὰ τὰς ὀνομάσωμεν, πάντων τῶν ἐν αὐτοῖς οἰκούντων ζώων, ἦσαν τοσοῦτον ἀπλᾶ ὡς τὰ τοῦ ὀστρείδιου, θὰ ἦσαν τοσοῦτον ὠφέλιμα καὶ ἀναπαυτικά ὡς εἰσὶ καὶ τὰ διὰ κομψῶν χρωμάτων πεποικιλμένα. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς αὐτὰ τὸ κάλλος πρὸς οὐδὲν λογίζεται· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι συνάγουσι τὰ ὀστράκα, καὶ ἐνθ' θαυμάζουσιν αὐτὰ βλέπουσι συνάμα ἐν τῇ ὡραιότητι τὴν ὁποίαν ὁ δημιουργὸς ἐπιδαψιλεύει καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς βάθει τῆς θαλάσσης τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀπειροῦ αὐτοῦ ἀγαθότητος.

Ἡ ποικιλία τῆς ὡραιότητος ἐν τοῖς καλύμμασι τῶν πτηνῶν εἶναι μεγίστη. Τὰ ποικίλα χρώματα εἰσὶ διευθετημένα ἐν τοῖς πτεροῖς αὐτῶν ἐν πᾶσι ποικιλία, εἰσὶ δὲ πᾶσαι αἱ σκιαὶ τῶν χρωμάτων, ἀπὸ τοῦ στιλβνοτέρου μέχρι τοῦ λεπτοτέρου.

Συνήθως ἡ μεγίστη ποικιλία ἐν τοῖς πτεροῖς τῶν πτηνῶν εἶναι ἐν τοῖς λεπτοῖς καὶ ἀπαλοῖς πτεροῖς τοῦ στῆθους.

Ὁ ταῦς ἔχει μεγάλην πτερῶν ἔκθεσιν, φαίνεται μάλιστα ὑπερφανεύομενος διὰ τοῦτο ὅταν ἀπλόκει τὴν οὐρὰν του ὡς ῥιπίδιον. Οἱ ὑπερήφανοι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἔχουσι τι δυσάρεστον ἐν αὐτοῖς, οὕτω δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ταῦ· ἡ φωνὴ του εἶναι τοσοῦτον τραχεία ὥστε οὐδεὶς τὴν θέλει νὰ φθάσῃ τὰς ἀκοὰς του.

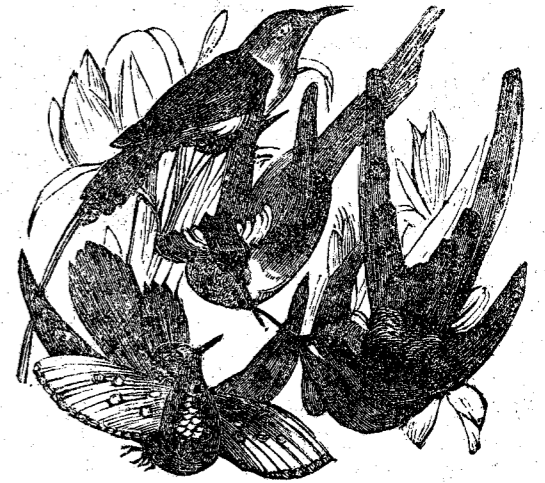
Τὰ παραδείσια πτηνὰ εἰσὶ λίαν ὡραία· εἰσὶ διάφορα εἶδη ἐξ αὐτῶν. Τὸ κοινότερον εἶδος εἶναι τὸ ἐνταῦθα παριστώμενον. Τὸ μέγιστον μέρος τοῦ σώματος αὐ-

τοῦ ἔχει χρῶμα ὑπομέλαν· ὁ λαιμὸς εἶναι χρυσοπράσινος· ἡ κεφαλὴ κιτρινή· τὰ μακρὰ ἀπαλὰ πτερὰ τὰ

ὅποια βλέπετε τοσοῦτον ἄφθονα περὶ τὴν οὐρὰν εἰσὶ ἀνοικτοῦ κιτρίνου χρώματος. Τὸ κομψὸν τοῦτο πτηνὸν φροντίζει πολὺ νὰ ἀποπλύνῃ τὸν ἐλάχιστον ῥυθὸν ἐπὶ τοῦ πτελώματος αὐτοῦ καὶ ὅπταν καθῆται ἐπὶ κλάδου δένδρου πάντοτε μετωπίζει τὸν ἀνεμὸν ὅπως μὴ τὰ πτερὰ του ἀναπτιλωθῶσιν.

Ἐν τοῖς κολιβρίοις ὑπάρχει νομιζόμεν μείζων ποικιλία χρώματος· ἢ ἐν οἰωδῆποτε ἄλλω εἶδει πτηνῶν. Τὰ χρώματα εἰσὶ λαμπρότατα ἴδια ἐπὶ τῶν λεπτῶν πτερῶν τῶν στῆθων των, σκιάζονται δὲ διὰ τοῦ ὡραιότερου τρόπου. Παρατίθεμεν εἰκόνα τινῶν ἐξ αὐτῶν,

ποικίλων τὸ σχῆμα, καὶ μόνον ὁμοιάζοντων κατὰ τὸ μακρὸν λεπτὸν ῥάμφος.

Πολλὰ τῶν μηλωτῶν τῶν ζώων ἔχουσι πολλὴν ὡραιότητα, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τοσαύτη ποικιλία χρώματος οἷα ἢ ἐν τοῖς πτελώμασι τῶν πτηνῶν. Φυτῶν τις ἐπὶ λεπτῆς μηλωτῆς, καὶ βλέπων πόσον πυκνῶς αἱ λεπταὶ αὐτῆς τρίχες ἴστανται πλησίον ἀλλήλων, θαυμάζει τὸν πλοῦτον τῆς.

Πολλὰ ζῶα δυσάρεστον προξενούonta εἰς ἡμᾶς ἐντύπωσιν ἔχουσι πολλὴν τὴν καλλονὴν. Σκόληκες καὶ κάμβαι εἰσὶ δι' ἡμᾶς ἀηδεῖς καὶ θυμῶς ἐν πολλοῖς αὐτῶν ὑπάρχουσιν ἀπειρα ὡραία χρώματα. Διατὶ δὲ τοσαύτη ὡραιότης ἐδόθη εἰς αὐτὰ; Φαίνεται ὡσάνει ἦτο περιττὴ. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἔχη οὕτω· διότι ὁ Θεὸς ἔχει μίαν χρῆσιν δι' ὅτι δῆποτε ποιήσῃ γινώσκωμεν ὅτι δύναται νὰ ποιήσῃ τι ὡραῖον ὡς καὶ τι ἀπλοῦν. Ἴσως δὲ θέλει νὰ διδάξῃ ἡμῖν τὸ μάθημα τοῦτο ὅπταν ἐνδύη τοιαῦτα πλάσματα οἷα εἰσὶ οἱ σκόληκες καὶ αἱ κάμβαι με καλύμματα ὡραίων χρωμάτων. Ἀλλ' ἡμεῖς διαφόρως ποιούμεν· προσπαθοῦμεν νὰ ποιήσωμεν ὡραία μόνον τὰ πράγματα ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐκτιμῶμεν πολὺ. Εἰσὶ τινα πράγματα τὰ ὅποια θὰ ἦτο μωρὰ κατανάλωσις χρόνου ἐν μέρους ἡμῶν ἵνα τὰ κοσμήσωμεν· τοῦτο δὲ διότι ὀλίγον δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἵνα καταστήσωμεν τὰ πράγματα ὡραία· ἀλλὰ παρὰ τῷ Θεῷ οὐκ ἔστι τέλος τῆς δυνάμεως τοῦ δημιουργεῖν τὸ ὡραῖον· δύναται, διὰ τοῦ λόγου τῆς δυνάμεως αὐτοῦ νὰ ποιήσῃ ὅσα ὡραία πράγματα εὐαρεστοῦται.

ΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΠΩΛΕΙΑΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ τις, χλευάζουσα τούς πολέμους, οΐτινες γίνονται ὄθεν ἐπὶ φιλανθρώποις σκοποῖς, ὑπολογίζει ὡς ἐξῆς τὴν ἀπώλειαν τῶν ψυχῶν, ἧς ἐγένετο παραίτιος ὁ τελευταῖος ρωσοτουρκικὸς πόλεμος.

Ῥώσοι νεκροὶ καὶ τραυματῆαι.....	100,000
Τούρκοι νεκροὶ καὶ τραυματῆαι.....	100,000
Βούλγαροι σφαγέντες ὑπὸ τῶν Τούρκων	3,000
Τούρκοι σφαγέντες, ἢ ἀποθανόντες ἐκ πείνης καὶ νόσων.....	500,000

Σύνολον θανάτων..... 703,000

Τώρα ὁ τύφος, προστίθῃσιν ἡ αὐτὴ ἐφημερίς, συμπληροῖ τὸ ἔργον τῶν φιλανθρώπων ἐπιμιθοφόρων. Ἐκ 1500 ἀνθρώπων τὸ φιλανδικὸν σύνταγμα ἀπώλεσεν ἐκ τῆς νόσου ταύτης 900! Ἡ Φιλιππούπολις, ἀριθμοῦσα πρὶν 40,000 κατοίκους, μόλις περιλαμβάνει νῦν 20,000. Ποία δὲ ὑπῆρξεν ἡ τύχη τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν τῶν Ῥώσων στρατιωτῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκστρατείας; Ἐκθεσίς τις τοῦ δημορχείου μικρᾶς πόλεως τοῦ κυβερνεῖου Ῥιαζᾶμ ἀναφέρει ὅτι αἱ οικογένειαι αἱ ὀπωσοῦν εὐποροῦσαι ἠναγκάστησαν νὰ πωλῆσωσιν εἰς εὐτελεῖς τιμὰς τὰ κτήματά των, ὅπως τραφῶσι καὶ πληρώσωσι τοὺς φόρους· αἱ πενόμεναι ἔζησαν ἐξ ἀρχῆς ἐξ ἐλέους. Κατ' Ἰούλιον ὅμως δὲν ὑπῆρχε πλέον κοινωνικὴ διάκρισις. Πάντες ἐστεροῦντο καὶ ἄρτου καὶ ἐνδυμάτων καὶ τὸ δημορχεῖον ἠναγκάσθη νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς μᾶλλον κατεπειγούσας ἀνάγκας. Ἀλλὰ ποία ἦτον ἡ χρηματικὴ αὐτῆ βοήθεια; Τρία ρούβλια ἐπὶ τρεῖς μῆνας ὑπῆρξαν ἡ μόνη συνδρομὴ, ἣν ἔλαβεν οἰκογένεια συγκεκριμένη ἐκ μιᾶς γραίας μάμμης, ἐκ τῆς μητρὸς καὶ ἐξ ἑξ τέκνων. Μαντεύει τις πόσαι συμφοραὶ ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὴν ἀπλὴν ταύτην διήγησιν!

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Τὸ ἅλας πολλὴν ἔχει τὴν ἀξίαν διὰ τὰ ζῶα· μεγάλα τεμάχια ἁλατος τίθενται ἐνθα τὰ ζῶα λαμβάνουσι τὴν τροφήν των. Τὸ ἡμισυ τῆς τέρας τοῦ ζωϊκοῦ αἵματος συγκεῖται ἐξ ἁλατος, ἀνευ τούτου τὸ αἷμα δὲν δύναται νὰ ἦ ἐν φυσικῇ ἢ ὑγιᾶ καταστάσει.

* * * Ἀναφέρεται περὶ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὅτι εὐρισκόμενός ποτε ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ βλέπων μεγάλην συνοδίαν φανακφόρων ἐξερχομένων ἐκ τῆς Αἰθούσης τοῦ Westminster, κηρώτησε τίνες ἐκεῖνοι ἦσαν. Εἶπέ τις ὅτι ἦσαν δικηγόροι. «Δικηγόροι; εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐγὼ ἔχω μόνον δύο ἐξ αὐτῶν καὶ ὅλα τὰ κράτη μου, καὶ προτίθεμαι νὰ κρεμάσω τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἅμα ὡς ἐπιστρέψω!»

* * * Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐπολιορκήθη εἰκοσι καὶ ἐνεάκις ἀπὸ τῆς Σεμιλιώσως τῆς τῆ 477 π. Χ., 410 π. Χ., 547 π. Χ., 197 μ. Χ., καὶ ἐν τοῖς ἔτεσι 313, 315, 616, 626, 656, 669, 674, 719, 744, 764, 786, 798, 811, 820, 886, 914, 1048, 1081, 1204, 1261, 1396, 1402, 1414, 1422 καὶ 1463.

* * * Ἐκ 5095 βιβλίων τῶν δημοσιευθέντων ἐν Ἀγγλίᾳ τῆ 1877, 2046 ἦσαν νέα ἐκδόσεις παλαιῶν βιβλίων.

* * * Κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Αὐγούστου» ἡ Ῥωσσία ἐδαπάνησε διὰ τὸν Τουρκικὸν πόλεμον 850,000,000 ρούβλια. Ἐχει δὲ εἰς κυκλοφορίαν 1,070,000,000 ρούβλια.

χάρτινα ὧν ἡ διαφορὰ πρὸς τὸν χρυσὸν εἶναι 42 τοῖς ἑκατόν.

* * * Ἡ καλλιέργεια τῶν ὄπωρων ποιεῖ ταχεῖας προόδους ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολιτεῖαις. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐπισήμους ἐκθεσεῖς, ἡ γῆ ἡ εἰς τὸν κλάδον τούτον τῆς βιομηχανίας ἀπερωμημένη ἔχει ἕκτασιν 13,500,000 στρεμ. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου ἀνηοῦσι 112,000,000 μηλαί, 28,000,000 ἀπίδειαι, 112,270,000 ροδάκιναι καὶ 141,260,000 κλήματα σταφυλῆς. Σύνολος ἡ ἀξία τῶν ὄπωρων καθ' ὅλην τὴν ἕκτασιν τῶν Ἠν. Πολιτειῶν ὄρισται εἰς 128,216,700 δολλάρια, ἧτοι τὸ ἡμισυ τῆς ἀξίας τῶν ἐν τῇ χώρᾳ συγκομιζομένων σιτηρῶν.

* * * Πολλὰ κυρία τοῦ Δουβλίνου τῆς Ἰρλανδίας ὠργάνωσαν ἐταιρίαν καλουμένην ἡ Πύλη τῆς Φυλακῆς. Αὗται συναντῶσι τοὺς ἀποφυλακιστέμενους ἅμα ἐξέλθωσι τῆς φυλακῆς λαλοῦσιν εὐμενῶς πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς προσκαλοῦσιν εἰς μεγάλην αἰθουσάν ἐνθα παρατίθεται αὐτοῖς γάμμα καὶ ἐργασία. Μέγιστος ἀριθμὸς τῶν ἀτυχῶν τούτων τοσοῦτον εὐηργετήθησαν ὥστε κατέστησαν φιλόπονοι καὶ ἐγκρατεῖς πολῖται.

* * * Ἡ ἐφημερίς «Νεολόγος τοῦ Ρουέν» ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς στατιστικὴν, ὅπως ἀποδείξῃ πόσον ἐπιζήμιος ἀποβαίνει εἰς τὴν γεωργίαν ἡ καταστροφὴ τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν. Κατὰ μέσον ὄρον ἐκάστη φωλεὰ περιέχει 5 ὠὰ ἢ 5 νεοσοῦς. Ἐκαστος νεοσοῦς τρώγει καθ' ἐκάστην πεντηκοντα μίας ἢ ἕτερα ζωῦφια, ἡ κατανάλωσις δὲ τῆς τροφῆς ταύτης διαρκεῖ ἐπὶ τέσσαρας ἢ πέντε ἐβδομάδας, ὡς ἐκ τούτου ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἐκάστη φωλεὰ καταστρέφει 7,500 ζωῦφια. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεδείχθη ἤδη ὅτι ἐκάστη μῦα, μεχριστοῦ αὐξήσῃ, τρώγει καθ' ἐκάστην τοσαῦτα ἀνθη ὅσα ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὸ βᾶρος τοῦ σώματός της ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἐκάστη μῦα θέλει φάγει ἐν ἄνθος, ὅπερ ἤθελε παρῆξει μετὰ ταῦτα ἕναν καρπὸν. Ὡς ἐκ τούτου ἐνῶ ἐκάστη μῦα ἐντὸς 30 ἡμερῶν καταστρέφει 30 καρποὺς, αἱ 7,500, τὰς ὁποίας ἤθελε φάγει μῖα φωλεὰ, καταστρέφουν 225,000 μῆλα, ἀπήδια, ροδάκινα κλ. Ἴδου ὅποια ζημίαι προσέρχεται ἐκ τῆς καταστροφῆς μιᾶς φωλεᾶς. Νομίζομεν δὲ ὅτι ἡ ἀπώλεια 225,000 ὄπωρων εἶναι τοιαύτη ὥστε ὀφείλει ἕκαστος νὰ ἐπιστήσῃ ἐπ' αὐτῆς σπουδαίως τὴν προσοχὴν του. («Φωνὴ Κερκυρας.»)

ΑΙΝΙΓΜΑ Η'

Πίλους ἔχω διαφόρους μ' ἀριθμοὺς τὸν κάθε ἕνα
 Ἴνα ἴδῃς δὲ τί εἶμαι, ἀθροισέ με καὶ θά εὕρῃς
 εἰκοσιτέσσαρα καὶ χίλια. Ἄν δὲ πάλιν ἐλαττώσῃς
 ἕνα ἐκ τῶν ἀριθμῶν μου καὶ τὴν θέσιν των ἀλλάξῃς,
 τότε, βέβαια, θά μ' εὕρῃς, καὶ τῆς ἐποχῆς ὠραῖος
 στολισμὸς θά νὰ σοὶ γίνω. Ἄν με λύσῃς θά σοὶ δώσω
 τὸ ὠραῖον τοῦτο δῶρον, ὡς τε ἄνθος, ὡς τε ῥόδον,
 ὅπως τὸ προσφῆρης δῶρον εἰς ὠραῖον τινα κόρην.
 Εἰς τὰς χεῖρας σου μὲ ἔχεις καὶ ἀπορεῖς τί τάχα εἶμαι!
 Εἶμαι πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πάντες μὲ ἐπιθυμοῦσι.

E. Δ. Ρ.

Λύσις Γρίφου 4.

ω—θ—υ—αι—Πρωτῆ—χ—ωρα
 π—ια—ων—da—θ—Αλλεῖς—τ—ωρα

᾿Ω Ἀθῆναι πρώτη χώρα!
 ποῖα ὄντα θάλλεις τώρα;

Ἔλυσαν δ' αὐτὸν οἱ κκ. Εὐστάθιος Γ. Φάρος, Ν. Π. Κ. (Ἀθῆναι), Κ. Ἠερ. Θεοχάρης, Π. Ι. Μαισιδίτης, Ἡ. Κ. Βλαχόπουλος, Σ. Β. Νικίτας (Πάτραι), Ι. Κ. Τζάβας (Υἶδρα).

Το τερπνὸν ἅμα καὶ διδακτικὸν διήγημα ἡ Ῥόζα, ὅπερ ὁ καθηγητῆς κ. Γ. Κωνσταντινίδης μετέφρασε, πωλεῖται ἤδη παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἀθηναῖδος ἀντὶ Δραχμῆς.